

EN STOR SAG PÅ ET LILLE STED

Tekst og tegninger af *Jørn Würtz*

På et udsted, hvor både erhvervsmulighederne og pengene altid har været små, havde der i flere år verseret en vigtig sag, nemlig spørgsmålet om tilvejebringelsen af et nyt mødehus. Man havde kun et gammelt forfaldent skur stående midt i bebyggelsen, og dets anvendelse som mødelokale var efterhånden ophørt til fordel for skurets anvendelse som dansehus. I skurets kulde havde de stivfrosne tilskuere i takt med bygnings forfald stadig hyppigere fået lyst til trods nok så berigende foredrag at svinge sig op fra stolene og kaste sig ud i en sprællevende dans, som kunne få blodet til påny at rulle i kroppen.

Så som dansehus fandt bygningen altså stadig anvendelse. Dørene hang på sine hængsler, glasset manglede i begge vinduer, og i husets hjørner dækkede kun det gamle tagpap mod det fri. Den udvendige bræddebeklædning gik sin hastige undergang imøde.

Og denne aften skulle der atter holdes et møde i skolestuen om, hvorledes man skulle skaffe udstedet et nyt mødelokale. Der var ikke mødt mange, men der var kommet et par repræsentanter for de myndigheder, som inde i byen havde med sådanne sager at gøre.

Der var forventningsfuld tavshed inden den første taler skulle begynde. Man kunne høre vinden suse om hjørnerne i bygningen, der lå udsat for vejrliget på en fjeldknold, noget hævet over den omkringliggende bebyggelse.

Udstedets tidligere repræsentant i kommunalbestyrelsen, en ældre fisker, nu formand for den stedlige forsamlingshuskomite, lagde for, og han begyndte, som det var skik, godt tilbage i tiden. Noget af det, der blev sagt, var godt nok berettet adskillige gange tidligere, men det gav et godt fundament for den videre drøftelse – og en lejlighed til at nævne også det, at han sidst havde rejst spørgsmålet om det ny mødehus for over et år siden under et møde i byen.

– Det er vigtigt for ungdommen at have et sted at være i de lange vinteraftener, sluttede fiskeren. Skolestuen kan ungdommen ikke bruge, for den er altid optaget til andre formål.

Formanden for kommunalbestyrelsen, der var en af gæsterne inde fra byen, læste et brev op fra byggetjenesten, og det fremgik heraf, at en barak på udstedet tilhørende byggetjenesten kunne lånes på nærmere angivne vilkår.

– Man skal tage hensyn til befolkningen som helhed og ikke alene til ungdommen, sagde udstedets nuværende medlem af kommunalbestyrelsen. Der er jo ingen muligheder for at få opført boliger her før om et par år, og nogle enlige mødre med mindreårige børn har spurgt, om de ikke kan anvende byggetjenestens barak som indkvarteringshus. I et lille hus her på stedet bor der ti mennesker, og blandt disse er der også nogen, der er interesseret i at leje barakken. Man må lægge mere vægt på sådanne ønsker end alene på et mødested for ungdommen. Jeg tror, at ungdommen har mulighed for på en eller anden måde selv at klare sit mødelokaleproblem.

Nogle af tilhørerne spurgte, hvorledes det gik med planerne om at skaffe en barak fra en nedlagt fiskeristation lidt nordpå.

– Jeg vil hellere vente til efter mødet med at tale om det, sagde kommunalbestyrelsesmedlemmet. Der er en ung mand i lokalet her, som gerne vil være med til at drøfte den sag.

Den unge mand, der blev hentydet til, var Kristian, formand for ungdomsforeningen. Kristian mente dog, at man lige så godt med det samme kunne snakke om barakken fra fiskeristationen.

— I ungdomsforeningen ville vi gerne have lavet et telegram til den mand på Færøerne, som ejer barakken, men vi har ikke kunnet få nogen til at skrive det for os. Nu har vi tænkt på istedet at bede oplysningsrådet om et tilskud til reparation af det gamle mødehus.

Kristian holdt inde og kiggede spørgende over på kommunalbestyrelsesformanden.

— Hvor stort et tilskud har I regnet med at skulle have? spurgte denne.

— Det ved vi ikke rigtigt, men vi ved, at det gamle mødehus allerede i 1952 blev opført af gamle materialer, og at barakken på fiskeristationen er helt fra 1939. Så den er næppe særlig kostbar. Det er nærmest transporten, det drejer sig om at få tilskud til.

— Jeg tror, at der fra byggeriet inde i byen bliver kasseret en del materialer, sagde kommunalbestyrelsesformanden. Jeg har engang fået at vide, at befolkningen der har fået tilbudt overskudsmaterialer — ganske vist ældre — uden at nogen har været interesseret. Jeg vil prøve at undersøge, om der ikke kan sendes nogle af disse materialer herved.

— Jeg ville godt allerede nu have haft sendt telegrammet til Færøerne, sagde Kristian, men jeg har først fået adressen i går. Det har taget lidt tid, for jeg skulle have den fra forsamlingshuskomiteens formand.

— Jeg kunne ønske mig, at ungdomsforeningens og forsamlingshuskomiteens bestyrelser arbejdede lidt bedre sammen, sagde kommunalbestyrelsesmedlemmet.

Kommunalbestyrelsesformanden spurgte, om han skulle forstå de faldne udtalelser sådan, at ungdomsforeningen foretrak en reparation af den gamle barak, hvorimod forsamlingshuskomiteen ønskede en barak fra fiskeristationen.

Det mente kommunalbestyrelsesmedlemmet ikke.

— Jeg tror det ligger sådan, at ungdomsforeningen ønsker at reparere det gamle mødehus med materialer fra en af de gamle barakker på fiskeristationen, hvorimod forsamlingshuskomiteen ønsker et helt nyt forsamlingshus. Jeg tror selv, at den første løsning er den bedste.

— Kan de interesserede parter sende folk til byen og forestå lastearbejdet, hvis I kan få nogle materialer gratis der? spurgte kommunalbestyrelsesformanden. Det vil vist være heldigt at undgå penge til denne arbejdskraft, hvis foreningerne i forvejen ikke har særlig meget i kassen.

— Det kan sagtens lade sig gøre, sagde fiskeren.

Ungdomsforeningsformanden mente, at man alligevel ville få brug for materialer fra en gammel barak på fiskeristationen.

— Det afhænger da vist af, hvor mange materialer vi kan få inde i byen, sagde kommunalbestyrelsesmedlemmet.

— Er der overvejende stemning for, at man ikke ønsker at modtage byggetjenestens

tilbud om at udleje deres barak uanset udfaldet af de forsøg på at fremskaffe materialer, der nu er udtrykt ønske om at skulle gøres? spurgte kommunalbestyrelsesformanden.

Fiskeren understregede, at han ikke kunne anbefale, at byggetjenestens barak anvendtes som beboelseshus, for den var kun opført som sommerhus. Som mødelokale mente han heller ikke det kunne anvendes.

– Jeg synes, at huset er helt ubrugeligt om vinteren, sagde kommunalbestyrelsesmedlemmet med eftertryk. Men jeg synes, at den kan anvendes i sommertiden for en del af den store familie.

– Jeg tror nu ikke, at der er nogen, der er interesseret i at anvende byggetjenestens barak som bolig overhovedet, sagde fiskeren. Det må være en ny ide, der er dukket frem.

Kristian gav udtryk for snarest at ville samle medlemmerne i sin forening til et møde for at få loddet, om der var stemning for at anvende barakken som mødelokale.

Kommunalbestyrelsesmedlemmet var ikke enig i et sådant initiativ.

– Jeg vil gentage, sagde han, at man først og fremmest bør lægge vægt på barakens anvendelse til beboelse. Der kommer ingen nye huse her på udstedet i år, og be-

folkningstallet stiger. Byggetjenestens barak må ihvertfald kunne anvendes som sommerbolig. Vi er ikke mødt så mange her i aften, men alle, der er her, kender de planer, der er fremsat om udstedets fremtid. Måske kommer der heller ingen boliger næste år. Byggetjenestens barak er efter min mening alt for lille som mødelokale. Jeg håber, at ungdomsforeningen vil gøre et alvorligt forsøg på at finde en anden løsning.

– Kan man så ikke lade ungdomsforeningen låne byggetjenestens barak om vinteren til mødelokale, og om sommeren anvende den til beboelse? spurgte fiskeren.

– Så er jeg bange for, at ungdomsforeningen ikke vil interessere sig tilstrækkeligt for at reparere det gamle mødehus, sagde kommunalbestyrelsesmedlemmet. Jeg synes, at det er en farlig udvikling. Lad os i stedet bestræbe os på at få vort eget mødehus.

– Det jeg mener er bare, at man kunne låne byggetjenestens barak indtil vi får vort eget mødehus, sagde fiskeren.

– Jeg tror også, at vi skal arbejde videre med muligheden af at låne barakken, sagde Kristian. Senere kan vi så følge kommunalbestyrelsesmedlemmets forslag.

En hidtil passiv tilhører tog nu ordet og sagde, at han ikke syntes, at man skulle blive ved med at tale frem og tilbage om den samme sag. Han ville blot anbefale, at de forskellige foreninger slog deres penge i en fælles pulje, så man kunne komme i gang med noget.

– Nu vil jeg forsøge så hurtigt som muligt at telegrafere til Færøerne, sagde kommunalbestyrelsesmedlemmet.

– Det tror jeg også vil give et resultat, sagde Kristian.

– Skulle vi ikke istedet tage og vente og se, om vi ikke kan få materialerne fra byen? spurgte fiskeren.

En kort pause i diskussionen udfyldtes kun af vindens susen udenfor.

– Hvor mange penge er det i grunden, I har? spurgte kommunalbestyrelsesformanden.

– Jah, sagde fiskeren, i forsamlingshuskomiteen skal vi først til at begynde indsamlingen i morgen og så fortsætte i overmorgen. Men fiskeriforeningen har vistnok omkring et tusinde kroner, hvis de da ikke er brugt, for de ville bruge nogle af pengene til reparation af et fangsthus.

– Ungdomsforeningen har næsten otte hundrede kroner, sagde Kristian.

– Men kan jeg så forstå det, der er sagt, sådan, at der ingen interesse er i at modtage byggetjenestens tilbud om leje af barakken, før det er undersøgt, om en henvendelse om materialer i byen eller på Færøerne kan give et resultat? spurgte kommunalbestyrelsesformanden afventende.

– Jeg tror nu nok, at jeg lige vil indkalde ungdomsforeningens medlemmer til en drøftelse af situationen først, sagde Kristian.

– Hvis vi så blot må høre, hvad I finder ud af dèr, sagde kommunalbestyrelsesformanden. Vi skulle jo gerne have byggetjenestens brev besvaret.

Det lovede Kristian.

– Så er vi vist færdige med det spørgsmål, sagde fiskeren og kiggede sig omkring. Ja, det er vist rigtigt. Jamen så har jeg et andet, jeg også gerne ville have snakket lidt om nu.

Og det havde han – og lige så betydningsfuldt som det første var det.